

Dați-mi arpă de aramă

Mihai Eminescu

Dați-mi arpă de aramă
Dar cu strunele de fier
Căci să cânt acuma cer
Ca un vânt ce se sfarmă
Printre stânci de-ngheț și ger.

Dați-mi arpă de aramă
Pe-a mea frunte crengi de brad
Voi să cânt ca largul vad
Sau c-a lumii sântă dramă
Sau ca răcnetul din iad.

Dați-mi cupa cea de piatră
Dar umpleți cu sânge roși
Din dușmanii fioroși

.....

Voi să cânt în poezie
De-acei timpi urâți păgâni
Când strămoșii cei bătrâni
Se luptau cu bărbăție
Și-i dau nume „La români!”
La români! Popor de fală
Cap de geniu, piept de foc
Cu județul de proroc
Dar cu inimă regală
Și cu flamuri de noroc.

Câți maghiari cu cap de câne,
Câți tătari cu ochii mici,
Câte limburi de peltici
S-au zdrobit de stânci bătrâne
Ce veghează înc-aici.
Câte ginți cu limba slavă
Au venit și-au revenit
Dar cu toți s-au nimicit,
O câmpie de otavă
Sub al coastei fier negrit.

Dați-mi arpa în rugină
Să mai cânt zguduitor
De-al românilor popor

Și-de-al țării cei române,

Și de-al secolelor dor!
Ce să cânt, fii de-armonie,
Ce să cânt ca să vă-ntrec
Și-n durere să mă-nec
Căci cântarea mi-e stafie
Pieptu-i rece, capul sec!

Să cânt nației ce vie
Poartă jugul cel de lemn
Sub al barbarilor semn,
Multe semne de sclavie
Și de viață nici un semn.

Să cânt țării...
Legii fără' de Dumnezeu!
Să cânt frunții de ateu
Ce reneagă tată, mamă
Și-i ca dușmanul mai rău?